

Η γλαύκα των αποφοίτων

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Έδρα:
3^ο Σεπτεμβρίου 56,
104 33 Αθήνα,
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
Αριθμός 20/85
Πρωτοδικείο Αθηνών
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1985
13504/85
ΑΦΜ 999753434

Η πρόεδρος και το Δ.Σ. του Συλλόγου Αποφοίτων
Γυμνασίου Μανσούρας Αιγύπτου εύχονται σε όλους

Καλό Φθινόπωρο
με υγεία, αγάπη και χαμόγελα!!!

**Πρόσκληση Τακτικής Γενικής
Συνέλευσης, Κοπή Βασιλόπιτας,
Χιωτίνειος Υποτροφία**

**Τετάρτη
12 Φεβρουαρίου
2025**

Σύμφωνα με τα άρθρα 16, 17, 18, και 19 του καταστατικού, η Πρόεδρος και το Δ.Σ. του Συλλόγου μας, σας καλούν στην **Τακτική Γενική Συνέλευση** που θα γίνει στο εντευκτήριο του ΣΑΕ, 3ης Σεπτεμβρίου 56, την Παρασκευή 31 Ιανουαρίου 2025 και ώρα 19.00. Σε περίπτωση μη απαρτίας, η Γ.Σ. θα επαναληφθεί την **Τετάρτη 12 Φεβρουαρίου 2025** και ώρα 19.00 στον ίδιο χώρο οπότε θα πραγματοποιηθεί ανεξαρτήτως του αριθμού των παρόντων μελών. Την ίδια μέρα θα γίνει και η κοπή της **Βασιλόπιτας** και η απονομή της **Χιωτινείου υποτροφίας**. Πληροφορίες στη σελίδα 2.

**Η Ολυμπία
Καράγιωργα
αποχαιρετά τη
Μανσούρα**

**Ολυμπία Καράγιωργα
(1934-2024)**

Είμαι 16 χρονών καλοκαίρι του '50, και χαζεύω στη βιτρίνα του φωτογράφου της γειτονιάς μας στη Σίκα Γκιντίντα. Ξαφνικά η φωνή του φωτογράφου.

«Θέλω να σας κάνω ένα δώρο, "χιντίγια". Να σας χαρίσω μια φωτογραφία όπως είστε τώρα, "ιλουάτι"!»

Γιατί να μη μου τη χαρίσει...

Κοιτάξε δεξιά, καλλίτερα αριστερά, ανάβει μία λάμπα, ύστερα μια άλλη τσαφ! Είστε έτοιμη.

Τόχα εντελώς ξεχάσει, όταν πάλι χαζεύοντας μια μέρα, στο άλλο πεζοδρόμιο αυτή τη φορά, βλέπω τον ... εαυτό μου να φιγουράρει κορνιζομένος ανάμεσα στα μετάξια και στις «μπροκάρ» του καλού Αιγύπτιου που πουλούσε υφάσματα απέναντι.

Μόνο που δεν έκλαψε όταν του είπα να τη βγάλει.

Να το μάθει ο Χιωτίνης! Καήκαμε.

Κι η Ντόλλη¹ μόλις της το είπα:

«Άσπν ώσπου να το μάθει. Να τη δούνε πιο πολλοί».

Σ' εκείνο το σπιτάκι στην έζμπα² έζησα ίσως το πιο δυνατό μου αίσθημα για τη γλύκα της ζωής, τη γλύκα της ύπαρξης. Το απεριγράπτο αίσθημα νάχεις ό,τι χρειάζεται το σώμα σου, μα κι ό,τι χρειάζεται η ψυχή σου. Ήταν δειλινό κι ο ήλιος είχε κυθεί όλο χρώματα πάνω στο τριφύλλι, «μπερσίμι» όπως το λένε, και πάνω στο ρύζι που απλωνόταν κι αγκάλιαζε το δίπατο σπίτι. Νομίζω πως το πάτωμα στο ισόγειο που καθόμουν ήταν χωματένιο, καλά πατημένο χώμα. Και μ' άρεσε, ένοιωθα καλά. Πολύ αργότερα θα μάθαινα πως η γη μάς δίνει δύναμη, το άμεσο άγγιγμά της.

Ήταν ένα τραπέζι απλό, τέσσερις καρέκλες και η θεία Κλειώ³, η μαμά της Μάρως², η γυναίκα του θείου Παναγιώτη², μου είχε κάνει ένα αυγό τηγανιτό. Σίγουρα είχε κι άλλα πράγματα αλλά

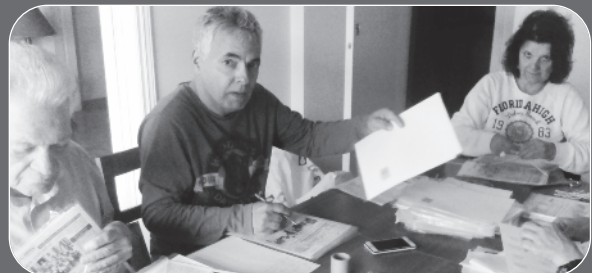
εκείνο το αυγό! Εκείνο το αυγό μούχει μείνει. Το βλέπω ακόμα εκείνο το ζωηρό πορτοκαλί του μεγάλου κρόκου. Δεν είχε ηλεκτρικό, μια λάμπα πετρελαίου και η θεία Κλειώ, λεπτή κι ανάλαφρη που πηγαινοερχόταν. Απ' το ανοικτό παράθυρο οι ήχοι της νύχτας κάτω απ' τον ελεύθερο ουρανό. Μύριζε άχυρο και μπερσίμι και κάτι σαν τριανταφυλλιά.

Η θεία Κλειώ μού είπε πως το κρεβάτι μου ήταν έτοιμο όποτε ήθελα να πάω να κοιμηθώ. Τα καθαρά βαμβακερά σεντόνια – καλοσύνη που έχει το ύφασμα το βαμβακερό – στεγνωμένα στον

αέρα της εξοχής, σιδερωμένα απ' τη θεία Κλειώ! Όλα τ' άλλα, πριν και μετά, τόσο μακριά απ' την καρδιά της ζωής. Η Σόνια⁴ κυματίζοντας με το ροζ μακρύ φουστάνι του χορού από τούλι και ταφτά πετάει ανάλαφρα πάνω απ' τον ουρανό του δειλινού της Μανσούρας πλάι στο ποτάμι μας, απλώνει τ' όμορφο διάφανο χέρι της σ' ένα χαιρετισμό: «Εγώ θα μείνω εδώ. Εγώ, κι αυτό που ζήσαμε θα μείνει πάντα εδώ...»

Αποσπάσματα από το βιβλίο της Ολυμπίας Καράγιωργα: «Αίγυπτος, Μανσούρα και η εκεί Ελληνική ζωή μας»

1. Ντόλλη: Σαΐτα 2. Έζμπα: χωριό 3. Παναγιώτης, Κλειώ, Μάρω: Χατούπη 4. Σόνια: Καντούνια, αδελφή της Φιφής, θεία της Ντόλλης Σαΐτα

Ετοιμάζοντας την αποστολή της Γλαύκας με τη βοήθεια της αξέχαστης Κλαίρης Χριστοφίδη (αριστερά). Στη δεξιά φωτογραφία διακρίνουμε τον Βασίλη Κιούρη, τον Τζώνη Χριστοφίδη και τη σύζυγό του..

Τετάρτη 12 Φεβρουαρίου 2025

Κοπή Βασιλόπιτας | Λαχειοφόρος αγορά | Χιωτίνειος Υποτροφία

Με απόφαση του Δ.Σ. θα απονεμηθεί υποτροφία σε όσους θα εισαχθούν για πρώτη φορά στις Ελληνικές ανώτερες ή ανώτατες σχολές.

Όροι συμμετοχής:

1. Οι υποψήφιοι να είναι μέλη ή απόγονοι εγγεγραμμένων μελών του ΣΑΓΜΑ.
2. Να έχουν εισαχθεί στις αναφερθείσες σχολές με πανελλαδικές εξετάσεις.

3. Να υποβάλλουν αίτηση προς το Δ.Σ. του ΣΑΓΜΑ με τα απαραίτητα δικαιολογητικά.

Κριτήρια επιλογής των υποτρόφων είναι:

- α) η βαθμίδα της σχολής (ανώτατη, ανώτερη)
- β) ο γενικός βαθμός εισαγωγής στα βασικά μαθήματα της κατεύθυνσης.

Η υποτροφία ορίζεται στο ποσό των 150 ευρώ και καταβάλλεται εφάπαξ.

Ο Αρχάγγελος και ο ποδοσφαιριστής

Γράφει ο Χάρης Τζάλας

Με αφορμή το άρθρο για τον Παπαντώνη που δημοσιεύτηκε στην προηγούμενη Γλαύκα, ο κ. Τζάλας μας έστειλε και το δικό του.

Ο καλός μου φίλος ο Νικόλας Παπαντώνης, ο τελευταίος Έλληνας φαρμακοποιός της Αλεξάνδρειας, έφυγε εδώ και χρόνια για το ταξίδι προς το άγνωστο που δεν έχει επιστροφή.

Καλός άνθρωπος και αντίθετα με τους περισσότερους αλεξανδρινούς ο Νικόλας δεν ήταν κουτσομπόλης και δεν τον άκουσα ποτέ να λέει κάτι κακό για κανένα. Το φαρμακείο το είχε πρωτανοίξει ο πατέρας του. Ένα μεγάλο ψηλοτάβανο μαγαζί με μια κρυφή αυλή, βρισκόταν δυο βήματα από την είσοδο του σχολείου της Σέντ Κατερίν, των Γάλλων καλόγερων, όπου τέλειωσα το δημοτικό. Απέναντι είναι η εκκλησιά του Ευαγγελισμού και παρά το σημερινό Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο, λίγο πιο πάνω στέκεται το ιστορικό μεγάλο κατάστημα του Hanau, πρωτοπόρο στα Grands Magazines. Οι Χανό ήταν Εβραίοι της Αλσατίας και ήρθαν στην Αλεξάνδρεια το 1870.

Άνθρωπος μεγάλης μόρφωσης ο Παπαντώνης, ήταν από τους λίγους Έλληνες που σπούδασαν σε Αιγυπτιακό πανεπιστήμιο και για πολλά χρόνια ήταν πρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Επιστημόνων «Πτολεμαίος ο Α΄», ένα από τα σπουδαιότερα ελληνικά πνευματικά ιδρύματα της Αιγύπτου, που παρά τη συρρίκνωση της παροικίας συνεχίζει με ζήλο το έργο του.

Ο πατέρας του είχε έρθει στην Αλεξάνδρεια στα τέλη του 19ου αιώνα από τη Σύμη, το νησί των σφουγγαράδων και των караβομαραγκών. Κάθε χρόνο ο Παπαντώνης πήγαινε στη Σύμη να προσευχηθεί στο ξακουστό Μοναστήρι του Πανορμίτη αφιερωμένο στον Αρχάγγελο Μιχαήλ. Και εγώ είχα επισκεφτεί πολλές φορές το όμορφο νησί

μελετώντας τον παραδοσιακό τρόπο ναυπήγησης στο Χαράνη του Μαστροδημήτρη του Σαρρή και συγκρίνοντάς το με την αρχαία ναυπηγική τεχνική. Το αγαπούσα αυτό το ακριτικό νησί που δεν είχε αυτοκίνητα, αλλά ούτε μοτοσικλέτες. Επικρατούσε ηρεμία όπου άκουγες μόνο ανθρώπινες φωνές, το κελάδημα των πουλιών και το ψίθυρο της θάλασσας.

Στο ιστορικό του φαρμακείο ο Παπαντώνης είχε ένα χώρο γραφείου που έμοιαζε με παρεκκλήσι. Πολλές εικόνες, πανέμορφοι σταυροί και δέσποζε μια μεγάλη, παλιά εικόνα, του Αρχάγγελου Μιχαήλ.

Μια μέρα μου διηγήθηκε μια παράξενη ιστορία.

Τον θυμάσαι τον Ντίμπα; Με ρώτησε. Και πώς να μην θυμάμαι τον διασημότερο Αιγύπτιο ποδοσφαιριστή, τον θρυλικό Ντίμπα της δεκαετίας του πενήντα! Του έστησαν και άγαλμα έξω από το μεγάλο δημοτικό στάδιο της Αλεξάνδρειας.

Ο Ντίμπα είχε ένα σοβαρό πρόβλημα υγείας και ο Παπαντώνης που ήταν φίλος του, πρότεινε να τον πάρει μαζί του στη Σύμη για να ζητήσει από τον Αρχάγγελο να κάνει το θαύμα του και να τον γιατρεύσει. Το ότι ο Ντίμπα ήταν μουσουλμάνος δεν θα δημιουργούσε κανένα πρόβλημα μιάς και ο άλλος αρχάγγελος ο Γαβριήλ είχε αναγγείλει στον Μοχάμεντ ότι ο Αλλάχ τον είχε επιλέξει για προφήτη. Είχαν γίνει και τόσες θαυματουργές θεραπείες σε μη χριστιανούς και ο Παπαντώνης ήταν σχεδόν βέβαιος ότι η προσευχή του ποδοσφαιριστή συνοδευόμενη από την δική του θα εισακούγονταν.

Φθάσανε στο νησί, φιλοξενήθηκαν στον

ξενώνα του Πανορμίτη και πήγανε στην εκκλησία να προσευχηθούν. Ο Παπαντώνης και ο Ντίμπα γονάτισαν και για αρκετή ώρα, προσευχήθηκαν.

Όταν ανεβήκαμε στα δωμάτιά μας το βράδυ για να κοιμηθούμε, συνεχίζει ο Παπαντώνης, τον συμβούλεψα να κάνει και μια ακόμα προσευχή προτού κοιμηθεί. Είδα ένα πονηρό χαμόγελο στο πρόσωπο του φίλου μου. Τότε του είπα, εάν δεν πιστεύεις ο Αρχάγγελος θα το καταλάβει, πρόσεχε. Το πρωί καθώς βρεθήκαμε στο χώρο του πρωινού, πρόσεξα ότι το μέτωπο του Ντίμπα ήταν ματωμένο σε δύο σημεία. Τι είναι αυτά; τον ρώτησα ανήσυχος. Τίποτα, τίποτα, χτύπησα το κεφάλι μου στην αψίδα της πόρτας. Δεν τον πίστεψα! Και του ζήτησα να ανεβούμε στο δωμάτιό του. Το έκανε απρόθυμα. Η αψίδα της πόρτας ήταν πολύ ψηλότερα από το κεφάλι του! Τελικά παραδέχτηκε ότι στον ύπνο είδε τον αρχάγγελο που του 'δωσε δυο δυνατές ξυλιές και τον μάλωσε στα αραβικά!

Πού την ξαναθυμήθηκα την παλιά αυτή ιστορία! Ένας Ιταλός παλιός φίλος, μου έστειλε ένα εικονογραφημένο άρθρο που περιγράφει επτά τόπους λατρείας του Αρχάγγελου Μιχαήλ που ξεκινώντας από την Ιρλανδία τελειώνουν στη Χάιφα και δημιουργούν μια απόλυτα ευθεία γραμμή δυο χιλιάδων χιλιομέτρων.

Πρώτο είναι το Skelling Michael, μια Ιρλανδέζικη νησίδα που δοκιμάζεται συνεχώς από τα αγριεμένα κύματα και τους βροντερούς ανέμους. Εκεί από τον δόν αιώνα χριστιανοί μοναχοί εγκαταστάθηκαν και ο Άγιος Πατρίκιος είδε σε όραμα τον Αρχάγγελο, που τον βοήθησε να καθαρίσει την Ιρλανδία από το

κακό που είχε πάρει τη μορφή μυριάδων ερπετών. Οι πιστοί σκαρφαλώνουν και σήμερα τα 600 σκαλοπάτια λαξευμένα στο βράχο για να φτάσουν και να προσευχηθούν στον Αρχάγγελο στο εκεί μοναστήρι.

Ο δεύτερος τόπος λατρείας του Αρχάγγελου είναι πάλι μια νησίδα της Αγγλίας, το **St. Michael's Mount**. Κατά τη χαμηλή παλίρροια μπορεί κάνεις να φτάσει περπατώντας από την κοντινή ακτή. Διηγούνται ότι το 495 ο Αρχάγγελος Μιχαήλ εμφανίστηκε στους εκεί ψαράδες. Το μοναστήρι που κτίστηκε είναι μέχρι σήμερα τόπος λατρείας. Το φροντίζουν οι τριάντα κάτοικοι του εκεί χωριού.

Το διασημότερο μοναστήρι του Αρχάγγελου Μιχαήλ είναι αναμφισβήτητα το τρίτο, το Γαλλικό, στη νησίδα **Le Mont St. Michel**. Και εδώ, όταν αποσύρονται τα παλιρροιακά νερά, μπορούν οι πάμπολλοι προσκυνητές και τουρίστες να φτάσουν περπατώντας από την κοντινή πλαζ και να ανέβουν τον λοφίσκο. Αλλά το έτος 708, χρειάστηκε ο Μιχαήλ να εμφανιστεί τρεις φορές, ώστε να πειστεί τελικά ο επίσκοπος Aubert του Avranches να κτίσει το μοναστήρι που από το 1979 συγκαταλέγεται στα προστατευμένα μνημεία Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO. Κατά τη δεκαετία της Γαλλικής Επανάστασης, 1789- 1799, ο χώρος μετατράπηκε σε φυλακή, αυτό φαίνεται ότι δεν ενόχλησε τον Αρχάγγελο. Το 1863. Ξανάγινε τόπος λατρείας.

Κατεβαίνουμε τώρα, φτάνομαι στην Ιταλία. Στο όρος **Pirchiriano**, σε υψόμετρο 1000 μέτρων στέκεται la Sacra di San Michele, ο τέταρτος χώρος αφιερωμένος στον Αρχάγγελο. Κατά την παράδοση, στα μέσα του 10^{ου} αιώνα ο Αρχιεπίσκοπος της Ραβέννα ο San Giovanni Vincenzo αποσύρθηκε σε εκείνη την πεδιάδα όπου έζησε σαν ερημίτης. Το πέμπτο σημείο που έγινε τόπος λατρείας μετά την εμφάνιση του Αρχάγγελου είναι στο **Gargano της Puglia**, Ιταλίας. Το 490 τον Αρχάγγελο Μιχαήλ είδε ο San Lorenzo Maiorano, αλλά αντίθετα με τους προηγούμενους τόπους λατρείας, που όλοι είναι σε υψώματα, εδώ τον Αρχάγγελο τον

λατρεύουν βαθιά μέσα στη σπηλιά του Monte Sant'Angelo. Οι πιστοί γονατίζουν και προσεύχονται μπροστά στην Άγια Τράπεζα. Δίπλα θαυμάζουν ένα ωραίο άγαλμα του Αρχάγγελου λαξευμένο σε λευκό μάρμαρο της Καράρα. Το τρομερό του σπαθί είναι μπρούντζινο και κάθε χρόνο την 29^η Σεπτεμβρίου οι κάτοικοι του κοντινού χωριού το αφαιρούν από το χέρι του Μιχαήλ και το μεταφέρουν εν πομπή.

Νάμαστε στα Δωδεκάνησα, πίσω στη Σύμη, όπου στέκεται το Μοναστήρι του **Πανορμίτη, η έκτη θέση λατρείας του Αρχάγγελου**. Είναι ο νεότερος από τους τόπους λατρείας, κτισμένος το 1783, όταν μια ευσεβής γυναίκα ανακάλυψε την εικόνα του Αρχάγγελου.

Έβδομη και τελευταία θέση είναι η Χάιφα του Ισραήλ, στο Όρος Κάρμελ. Εκεί ιδρύθηκε το Τάγμα των Καρμελιτών και το άγιο βήμα της Stella Maris είναι αφιερωμένο και στον Αρχάγγελο Μιχαήλ που με το κοφτερό του σπαθί στο χέρι διέσχισε ολόκληρη την Ευρώπη και την Ανατολική Μεσόγειο. Και σκέπτομαι τι θα γινόταν αν ο σπαθοφόρος Μιχαήλ τολμούσε να εμφανισθεί στα Ιεροσόλυμα, όταν ο Ιησούς πρόσταζε τον Πέτρο να μαζέψει το δικό του σπαθί.

Ας κλείσουμε τη διαδρομή των αρχαγγέλων με μια συγκινητική ιστορία: Πριν χρόνια, όταν διενεργούσαμε μια αρχαιολογική έρευνα σε βαθιά νερά με το ερευνητικό πλοίο «Αιγαίο», η αρχαιολόγος Ειρήνη Χρυσοχέρη βρήκε τυχαία να επιπλέει ένα σφραγισμένο μπουκάλι. Το αποσφράγισε και βρήκε μέσα ένα φύλλο από σχολικό τετράδιο γραμμένο και στις δυο

όψεις. Μια γυναίκα απευθυνόταν στον αρχάγγελο και του ζητούσε τη Βοήθεια. Αξίζει να μεταφέρω το κείμενο.

«Πανορμίτη μου... Με λένε Δήμητρα. Ήρθα εγώ και τα παιδιά μου πέρσι τον Δεκέμβριο 2008. Έρχομαι και φέτος Σεπτέμβριος 25/9/2009 και σαν είμαστε καλά κάθε χρόνο. Αυτή η χρονιά που πέρασε ήταν πολύ καλύτερη για την οικογένεια μου. Σ' ευχαριστώ με ευλάβεια που πέρασαν και τα δύο παιδιά μου. Η υγεία μου είναι καλή.

Πανορμίτη μου!!! θα ήθελα φέτος 2009-2010 να έχουμε υγεία!!! Να περάσει τη σχολική του χρονιά ο Νικόλας μου και ό,τι καλύτερο για το σπίτι μας.

ΓΙΑ ΜΕΝΑ: ΠΑΝΟΡΜΙΤΗ ΜΟΥ τη Δήμητρα, να έχει υγεία και κοντά μου όποιον άνθρωπο άντρα, σύντροφο τον κρίνεις και εσύ, ότι το καλύτερο να έχω μια τρυφερότητα, αγάπη, θαλπωρή, να είμαι ευτυχισμένη, να με αγαπά. Σου ζητώ το Χρήστο [sic] εάν τον κρίνεις ότι θα περνά καλά, δημιουργησέ μου αυτή τη σχέση. Τα δαχτυλίδια μας, και τα στέφανα μας κάθε χρόνο σε χρυσό θα σου τα φέρνουμε.

Καληνύχτα Πανορμίτη μου!!!

Βοήθησέ με σε κάθε τι....

Με ευλάβεια / πίστη

Γράφω αυτό το γράμμα προς εσένα»

Ποιος ξέρει παντρεύτηκε η Δήμητρα τον Χρήστο, την βοήθησε ο Πανορμίτης; Δεν θα το μάθουμε ποτέ, όμως ξέρω ότι η γυναίκα του Παπαντώνη, μια ωραία κυρία που σπάνια ερχότανε στο φαρμακείο του Νικόλα, ζει στην Αθήνα, σε ένα κέντρο φροντίδας ηλικιωμένων και είναι 102 ετών!

Το ξακουστό Μοναστήρι του Πανορμίτη στη Σύμη

Ένα ταξίδι το 1919

Γράφει ο Γιάννης Καλλιανιώτης

Αβ. Αναστασόπουλος

Σοφία Ψυχογιού

Η οικογένεια του **Αθανασίου** και της **Σοφίας Αναστασοπούλου** με τα τέσσερα παιδιά τους ζουν στις αρχές του 20ου αιώνα στη Μανσόουρα της Αιγύπτου, όπου ο πατέρας εργάζεται ως επιτυχημένος εμπορευόμενος. Κάποια καλοκαίρια, μητέρα και παιδιά, ταξιδεύουν στην πατρώα Λακωνία, να δροσιστούν στα ορεινά Τσιντζίνα, να γνωρίσουν πατρίδα και συγγενείς. Είναι ακόμη τα καλά χρόνια. Ταξίδια, καλά σχολεία, Γαλλικά για τους μεγαλύτερους, καθώς τα Ελληνικά Σχολεία της Κοινότητας ορθοποδούν από το 1925 και εντεύθεν.

Αργότερα, τους περιμένουν δύσκολα. Η οικονομική καταστροφή του Αθανασίου Αναστασόπουλου το 1927 ήταν αμείλικτη. Υποκύπτει σε καρδιακή ανακοπή. Η μητέρα Σοφία, θα προσληφθεί ως Προϊσταμένη του οικοτροφείου των Σχολείων της Ελληνικής Κοινότητας Μανσοούρας. Η ηχώ της καλοσύνης της προς τους οικοτρόφους, επιζεί μέχρι σήμερα.

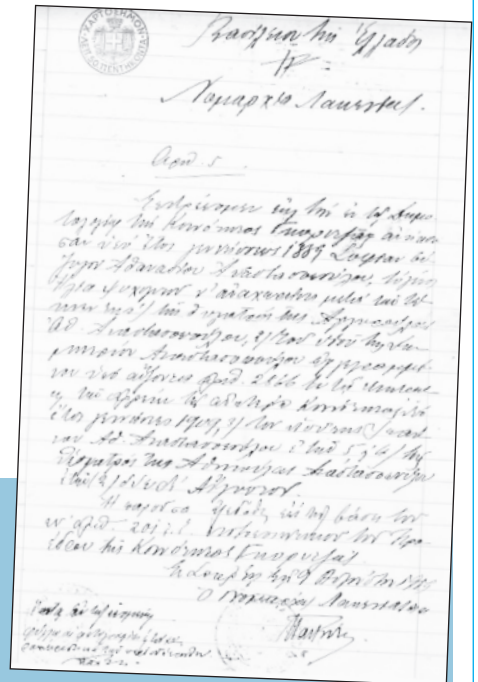
Τζίμης Αναστασόπουλος

Ο ένας τους γιος ο **Γιάννης** θα πεθάνει το 1935, μόλις 20 χρονών, ενώ ο άλλος, ο **Τζίμης**,

γλυτώνει από τυφοειδή πυρετό. Ο θεράπων ιατρός, έχοντας χάσει κάθε ελπίδα, είχε δώσει της μάνας ένεση μορφίνης, για να τελειώνουν τα βάσανα του παλληκαριού. Η μάνα μετά από πολλή ώρα, βουβή, παράκουσε τον γιατρό και τσάκισε την ένεση με το πόδι της. Ήταν Μεγάλη Παρασκευή απόγευμα, σε λίγο το παιδί συνήλθε. Όταν το διηγείτο ο **Μπάριμπα Τζίμης**, μαζί με την ένεση τσάκισε και η φωνή του.

Θα έρθουν καλύτερες μέρες. Η **Αργυρώ (Λούλα)** θα παντρευτεί πρώτη τον **Νικόλαο Παπαστρατηγάκη**, αργότερα Πρόεδρο της Ελληνικής Κοινότητας

Έγγραφο της 9/8/1919 της Νομαρχίας Λακωνίας του Βασιλείου της Ελλάδος, που επιτρέπει στη Σοφία σύζυγο Αθανασίου Αναστασοπούλου, το γένος Ηλία Ψυχογιού, γεν. το 1889, να αναχωρήσει εις Αίγυπτον μετά των τέκνων της Αργυρούλας, Δημητρίου γεν. το 1909, Ιωάννου ετών 5 και Αθηνούλας ετών 2.

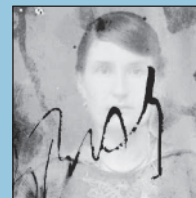
Τάνας. Παιδιά τους είναι η **Μυρτούλα**, που έφυγε μόλις 10 χρονών από την ζωή και ο **Βύρων**, γνωστός οφθαλμίατρος, που μας άφησε πρόσφατα χρόνους. Ακολούθησε η **Αθηνά** με τον **Γεώργιο Αθ. Ανδριτσάκη**, επιχειρηματία. Παιδιά τους είναι η Αρχιτέκτων **Σόφη** και ο Χημικός μηχανικός **Νίκος**. Τέλος, ο **Τζίμης Αναστασόπουλος** με την αγαπημένη

μου θεία **Βασιλική (Κούλα) Γερασίμου**. Μέσα από αυτό το χειρόγραφο διαβαστήριό, μας παρουσιάστηκε ξανά μια παλιά Μανσοουριανή οικογένεια και τα 4 παιδιά του 1919, παρατάχθηκαν μπροστά μας. **Ταξιδιώτες σας χαιρετούμε!**

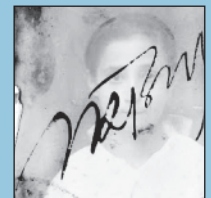

Σοφία Αναστασοπούλου, Σόφη Ανδριτσάκη-Βοσνίδου και Στέλιος Καλλιανιώτης, 1950

Φωτογραφίες των παιδιών στο οπισθόφυλλο του εγγράφου της Νομαρχίας

Αργυρώ

Δημήτριος

Ιωάννης

Αθηνά

Η Κιβωτός μου (Μανσούρα-Αίγυπτος)

ΜΕΡΟΣ Κ'

Μυθιστόρημα της
Καλλιόπης Ι. Νακοπούλου,
εκδ. ΔΙΟΓΕΝΗΣ, 1982

Και την επαύριο ο κάθε κατεργάρης πάλι στη θέση του κι οι καφενόβιοι στα στέκια τους. Σε κάθε γειτονιά στημένο κι από ένα ρωμείο καφενεδάκι. Κι οι καφετζήδες με την ποδιά από κάμποτο γυρόφερναν τα τραπεζάκια. Γερνούσαν πάνω στο μπρίκι του καφέ, οι διάφοροι κυρ Αντρέιδες και Πάννηδες και Κωνσταντήδες. Έτρεμε το ζαρωμένο χέρι τους σαν τον σέρβιραν, βαρύ-γλυκύ ή με ολίγην. Όμως περήφανοι για τα παιδιά που ανάθρεψαν και τα εγγόνια που θέρειψαν, που γίναν χρήσιμο άνθρωποι και καμάρια της παροικίας. Κι όταν ερχόταν η ώρα τους, αυτά τα δουλεμένα χέρια γίνονταν ένα με το χώμα που τους δέχτηκε. Σπάνια ν' ακούσεις τότε το «Καλή Πατρίδα». Τόπος τους εκεί που πρωτογνώρισαν τη φύση, που μπουσουλώντας δρασκέλισαν το πρώτο σκαλοπάτι και πασαλειφτηκαν κι έφαγαν λάσπη και ψωμί. Η άλλη πατρίδα, η Μεγάλη Ελλάδα, θρύλος ανασταινόταν μέσα στα σπιτικά, στις εκκλησιές και τα σχολεία, του καθενός κι όλων μαζί.

Τα καφενεία λοιπόν, κομμάτι κι αυτά της ζωής του Έλληνα. Εκεί να μαζευτούν να πιουν τον καφεδάκο κατά το κέφι τους, να ρίξουν μια ματιά στην εφημερίδα στερειωμένη στο μεγάλο τελάρο ν' αντέξει ως το βράδυ, να διαβαστεί κι από τον τελευταίο πελάτη.

Εκεί να παίξουν και το τάβλι, την πάστρα, την πρέφα τους. Τα πόκερ και τα κουν-καν και οι κολώνες εισέβαλαν πολύ αργότερα στις λέσχες και στα σπίτια τα αστικά.

Με τον καιρό φτιάχτηκαν και τα πριβέ των μεγάλων καφενείων που ξημερώνονταν με εκατοστιαίες τις λίρες πάνω στο πράσινο τραπέζι.

Σειρά τα μεγάλα καφενεία πάνω στο Νείλο και τα Καζίνα πούφερναν νούμερα ποιότητας. Εκεί και τα εστιατόρια, τα περισσότερα ελληνικά.

Από το Μάν λειτουργούσε και το υπαίθριο σινεμά το Eden.

- Πήγες κυρ Παντελή στο γλέντι της Λαμπροδευτέρας στα σχολεία μας; Ρώτησε ο καφετζής τον πιο τακτικό του πελάτη.

- Οσοόχι. Ποτές δεν έχω πάει. Με παρακάλενε τ' αγγόνια μου: «Έλα παπού μαζί μας, να διασκεδάσεις». Όμως εγώ, μπάρμπα Γιάννη μου, δε χαλάω το παλιό μου το συνήθειο. Ξύπνησα, πουλες, χαράματα και τράβηξα για την ακροποταμιά. Έβγαλα κάλτσες και παπούτσια κι έβαλα τα πόδια μου στο νερό. Δροσίστηκε η καρδούλα μου. Κατόπιν τράβηξα για το καφενεδάκι του Παύλου. Γέρασε κι αυτός. Λίγα είναι τα ψωμιά του. Καμιά μέρα θα τον βρουν νεκρό πάνω στη γκαζιέρα. Τάπαμε με τον Παύλο, θυμηθήκαμε τη Μεγαλοβδομάδα: Άλλο πράμα. Είμαστε πιο απλοί. Αληθινοί. Μένουμε το βράδυ της Ανάστασης. Ακούγαμε τη λειτουργία ως το τέλος. Κι απέ, θυμάσαι γέρο φίλε; Παίρναμε το κόκκινο αυγό από το χέρι του παπά.

- Και ρίχναμε και στο δίσκο το κατά δύναμη, ο κάθε ένας.

- Ρίχναμε, βέβαια, και ξεκινούσαμε παρέα για τα σπίτια μας και ψέλναμε στο δρόμο το «Χριστός Ανέστη» και δε νοιαζόμαστε αν ξύπνησαν από τον ύπνο οι αραπάδες. Τόχανε συνηθίσει. Πολλοί ανοίγαν τα παράθυρα και μας ευχόνταν το: «Κούλου σάνα ου ίντουμ ταγιεμπίν» και τα ξανάκλειναν.

- Όχι σαν τώρα που δεν προφταίνει να πει ο παπάς το Ευαγγέλιο που λέει ο λόγος και κείνοι βρίσκονται στρογγυλοκαθισμένοι στα τραπέζια.

- Πολλοί τρώνε στη λέσχη. Πού οι παλιές μας οι αρχόντισσες, που δίνουν το παράδειγμα. Βάζαν την ποδιά κι ας είχαν δούλους και υπηρέτες.

- Σκύβαμε στο πέρασμά τους με σέβας. - Σκύβατε γιατί ήταν μεγαλουσιάνες. Τα

μεγάλα τζάκια εκείνοι, οι παρακατιανοί εσείς, μπήκε στη μέση ο κυρ Μαθιός.

- Για τόνομα του Θεού! Πώς τα λες έτσι; Φτωχόπαιδα ήρθαν όλοι. Δουλέψανε σκληρά. Άλλοι με τα χέρια κι άλλοι με το μυαλό. Αποχτήσανε όνομα και πλούτος με τον ιδρώτα τους.

- Με τον ιδρώτα του φελλάκου που του ρούφηξαν το μεδούλι, πετάχτηκε πάλι ο κυρ Μαθιός. Ήταν αυτός που είχε αντιδράσει και για το χτίσιμο των σχολείων. Μάζευε υπογραφές. Και τι δεν έμελνε τότε για τον πρόεδρο, τον Σερεμέτη.

- Ο καθένας, μάστορ Μαθιέ, δούλεψε και δουλεύει κατά που του προστάζει η συνείδηση. Καθείς με την καρδιά του πορεύεται. Τ' ακούς μάστορ Μαθιέ; Σ' όλη τη γης θα βρεις τα ίδια. Και το μεγάλο ψάρι θα φάει το μικρό κι ο καλός θα πέσει θύμα του επιτήδειου. Και, και, και, άκρη δε βρίσκεις.

- Κάνανε λεφτά, όμως τα λεφτά τους πιάσανε τόπο, είπε ο κυρ Στέλιος, που όλην αυτήν την ώρα ρουφούσε μακάρι το ναργιλέ του. Τον απολάβαινε. Τα λεφτά που αποχτήσανε, που λέτε, δε τα ξοδέψανε δίχως λόγο και σκοπό. Κάνανε ευεργεσίες. Χτίσαν σχολεία, γηροκομεία, νοσοκομεία, ορφανοτροφεία.

Πηγαίνετε στο Κάιρο και την Αλεξάνδρεια, ολούθε βλέπεις ιδρύματα. Να, κάτι πελώριες επιγραφές με Ελληνικά

ονόματα. Νοιώθειρς περηφάνεια.

- Γιατί παρς μακριά κουμπάρε. Πάρε τους δικούς μας. Πάρε το Σερεμέτι. Ήρθε από τη Λήμνο με τρύπιο βρακί. Χρόνια δούλεψε, σκυλίσια. Κάθισε με το φελλάχο και μοιραζόταν την πίττα την ξερή. Ανακάτωνε – ο ίδιος τα διηγόνταν – τις ελιές για να μη καταλαβαίνει πότε έτρωγε τη σάπια και πότε τη γερή. Οικονομία, μετρούσε και το μελίμι. Κάτεχε λίγα κολυβογράμματα.

Πήγε ναζιράκος σε χτήματα. Ξύπνιο μυαλό. Έπιασε μαγιά. Αγόρασε λίγα φεντάνια. Τον βοήθησε και η τύχη. Πλούτισε. Γίνκε μεγαλοκτηματίας.

Αξιώθηκε και πρόεδρος να γενεί. Κατάλαβες;

- Κατάλαβα, είπε πάλι ο Μαθιός. Ήταν ένας εγωιστής ο μακαρίτης πούθελε να τον λιβανίζουν. Ένας φιλόδοξος.

- Χαλάλι του και τρις χαλάλι κι οι φιλοδοξίες και τα λιβανίσματα. Είδες δωρεά στην Κοινότητα; Είκοσι πέντε, λέει στρέμματα! Και με τη διπλή του ψήφο κέρδισε τη μάχη.

- Θυμάμαι τότε στη γενική συνέλευση. Είχαν ανάψει και κορώσει τα αίματα. Φώναζαν οι αντίθετοι: «Θα φάνε τα παιδιά μας τα τσακάλια». Ήταν βλέπεις χωράφια η περιοχή. Ένας δικηγόρος

ούρλιαζε: «Σερεμέτιον έγκλημα» κι όκι «Σερεμέτιος κήπος». Να γραφτεί στα πρακτικά παρακαλώ!

- Ήμουν κι εγώ κουμπάρε. Δεν ξεχνάω τα πικρόχολα που ξεστομίστηκαν. Και πώς αλλάζουν οι άνθρωποι. Ο ίδιος δικηγόρος τις προάλλες, αυτός που φώναξε για το Σερεμέτιο έγκλημα, είχε κάτι ξένους από το Κάιρο. Τους πήγε και στα σχολεία. Φουσκωμένος, όλο καμάρι έλεγε:

«Τα εκπαιδευτήριά μας γίναν παναφρικανικός φάρος. Έχουμε οικοτρόφους απ' όλη την Αφρική!»

Συνεχίζεται

ΟΙ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΜΑΣ

9/10/2024 13/11/2024 11/12/2024

Γιώργος Π. Κρητικός (1932-2024)

Ο Γιώργος γεννήθηκε στις 3/11/1932 και πέθανε ήσυχος στο σπίτι του στις 24/6/2024 στην ηλικία των 91 ετών. Γεννημένος και μεγαλωμένος στην Αίγυπτο ο Γιώργος φοίτησε στα σχολεία της Ελληνικής κοινότητας μέχρι την ηλικία των 18 ετών. Μετά την αποφοίτησή του πήγε στο Πανεπιστήμιο Loughborough στην Αγγλία. Έζησε στο Λονδίνο και στην Αθήνα πριν μετοικήσει στις ΗΠΑ το 1963. Εργάστηκε για πάνω από 40 χρόνια στην Ολυμπιακή Αεροπορία στο διεθνές αεροδρόμιο Κέννεντυ και συνταξιοδοτήθηκε το 1999. Ήταν περήφανος για την ελληνική κληρονομιά του και ήταν ενεργό μέλος της Ένωσης Αιγυπτιακών Ελλήνων στις ΗΠΑ για πολλά χρόνια. Λάτρευε τη σύζυγό του και την οικογένειά του και ήταν περήφανος για τα εγγόνια του.

Δεξιά ο Γιώργιος σε εκδήλωση του Συνδέσμου με τον Μιχάλη Κωβαίο.

Κάνουμε έκκληση στα μέλη μας να ενισχύσουν τον σύλλογο με τις συνδρομές τους.

Αριθμός ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ Ε.Τ.Ε. 169/772259-17
IBAN GR460110169000016977225917

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ
ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.mansouraglafka.gr

Φωτογραφία του 1957, από εκδρομή του σχολείου, την εποχή που ο πατέρας μου Μανώλης Μαντάλας (1940-2023) φοιτούσε στα Εκπαιδευτήρια Μανσούρας. (Από το αρχείο της Ιωάννας Μαντάλα, κόρης του Μανώλη)

Έφυγε για το μεγάλο ταξίδι στις 7/9 σε νοσοκομείο της Ρώμης ο παλιός μας συμμαθητής και πολύ καλός φίλος ο **Μιχαηλίδης Άλντο**. Είχε έλθει από την Κύπρο στην Πέμπτη γυμνασίου και αμέσως συνδέθηκε με τους υπόλοιπους συμμαθητές. Ερχόταν από τη Ρώμη σχεδόν σε όλες τις συναντήσεις μας στην Αθήνα. **Καλόν Παράδεισο καλέ μας Άλντο θα σε θυμούμαστε με αγάπη.**
Γιώργος Δήμου

ΠΕΝΘΗ

Μεγάλη είναι η θλίψη μας για την απώλεια των αγαπημένων φίλων και μελών:

- Γεώργιος Κρητικός, 24/6/24
- Άλντο Μιχαηλίδης, 7/9/24

Ο σύλλογος προσφέρει στη μνήμη τους 100 € στην Πρόνοια.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Τούλα Χαρίτου-Πεκλάρη

(Πρόεδρος-Ταμίας)

τηλ.: 210 8625842 κιν.: 6977 897764

Λιλίκα Νικολοπούλου

(Αντιπρόεδρος -Γεν. Γραμματέας)

τηλ.: 210 6745832 κιν.: 6972723194

Τζώνυ Χριστοφίδης

(Βοηθός Ταμιά)

κιν.: 6976597978

Σούλα Παπαδοπούλου

(Σύμβουλος)

κιν.: 6973982282

Μιχάλης Σαράης

(Σύμβουλος)

τηλ.: 6973557398

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΤΟΥΛΑ ΧΑΡΙΤΟΥ-ΠΕΚΛΑΡΗ

panagpek@gmail.com

Η γλαύκα
των αποφοίτων

ΤΑ ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΑ ΑΡΘΡΑ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΤΟΥΣ.
Η ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΤΗΣ ΓΛΑΥΚΑΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ